

[Estrup]

slutningsforslag. I en måned vidste man, at der var et sådant flertal. Alligevel fremsatte man sit eget lovforslag.

Og hvad har vi nu set? I dag ønskede man altså også at blive stemt ned. Det er det, der understreger for os andre, at det forhandlingsforløb, der har været, ikke har været af en sådan karakter, at der skulle opnås resultater. Det synes jeg har været understreget meget klart undervejs. De indrømmelser, som man nu snakker om fra regeringens side, havde vi andre meget svært ved at finde, og det er egentlig skuffende. Det havde været bedre for sagen, om regeringen i dette spørgsmål havde forsøgt at finde noget, som der kunne skabes et bredt flertal om.

Der er jo ingen tvivl om – og det synes jeg vi alle sammen bør konstatere i dag – at vi er enige om, at studiestøtten skal forbedres. Det har undervisningsministeren sagt, og det har regeringspartierne jo også understreget ved at fremsætte et lovforslag. Alligevel går man op her i dag og er skuffet og moraliserende. Det er faktisk dårlig politik.

Der er så grund til at spørge, hvad det er, der adskiller regeringens lovforslag fra det radikale beslutningsforslag, og der er to ting, som jeg gerne vil påpege.

For det første er der den principielle forskel, at regeringen ikke ønsker at gøre noget væsentligt ved rentestøtten; man ønsker ikke at nedsætte den gældsbyrde, som en kommende SU-ordning vil indebære. I dag ved vi alle sammen, hvad en for stor gæld betyder for studerende, og vi må inden længe tage fat på gældssaneringen for at redde en række studerende ud af en urimelig klemme. Regeringen arbejder med et låneloft på 100.000 kr., men vi ved alle sammen, at et låneloft på 100.000 kr. ikke hjælper meget, hvis der ikke er nogen rentestøtte, for det kan alligevel føre til en gæld på 400.000 kr.

Den anden væsentlige forskel er, at regeringspartierne ønsker at bruge studiestøtten til at styre studievalget og styre studieplanerne. Man ønsker kortere studier, man ønsker, at de studerende skal vælge kortere studier, og man ønsker at reducere det faglige indhold i studierne. Det er det, der ligger i, at man ikke vil betale fuldt stipendium i den normerede studietid.

Det er de to væsentligste forskelle, og det er for os to helt principielle forskelle mellem vores og regeringens forslag.

Regeringen er kommet med mange tal for, hvad der ligger i det radikale beslutningsforslag. Man undlader meget konsekvent at give de tal, som regeringens eget lovforslag indebærer, nemlig godt ½ mia. kr. i det første finansår. Der er altså en forskel i det første hele finansår på ca. 170 mill. kr. i forhold til det radikale forslag. (*Undervisningsministeren* [Bertel Haarder]: Nej!) Det er det, der er tale om. Uanset hvad undervisningsministeren måtte sige, så er det nu de tal, der ligger på bordet, og dem har han selv været med til at fremskaffe.

Disse 170 mill. kr. er det, der adskiller i den første del af perioden. Det er ikke et spørgsmål om støttens højde. Vi er tværtimod enige om, hvad niveauet bør være for stipendier. Regeringen peger på 36.000 kr. for de udeboende, og det gør det radikale forslag også. Det er altså ikke et spørgsmål om forbrugsmulighederne for de studerende, men om, hvordan vi skal få uddannelsessystemet til at fungere på lang sigt. Ønsker vi forgældede studerende? Ønsker vi studerende, som kun får betalt deres uddannelse i en del af studietiden? Det er det, der er forskellen på de to forslag, vi har haft til debat her i dag.

På lang sigt er der større forskel mellem det radikale forslag og regeringens; man når efter de ca. 15 år, som ligevægtsperioden rummer, op på ca. 800 mill. kr. Hvordan fordeler den udgiftsforskel sig? Ja, den fordeler sig på en sådan måde, at ca. halvdelen af forskellen – eller 340 mill. kr. – er støtte til renten, hvilket betyder en mindre gældsbyrde for de studerende. En tredjedel af forskellen – eller 250 mill. kr. – består i, at Det Radikale Venstre ønsker at give fuldt stipendium i hele den normerede studietid, hvor regeringen vil køre på lavere satser og kun give for en del af den normerede studietid.

Derudover er der som det tredje punkt, at forældrefænhængigheden nedsættes til 19 år efter det radikale forslag, og det koster den resterende del af forskellen, de 170 mill. kr.

Dette er de tre forskelle, og den sidste del ved jeg jo oven i købet at regeringen selv har på programmet som et ønske. Disse tre meget vigtige punkter synes jeg det er godt at holde fast på, når man skal diskutere, hvorfor det radikale forslag adskiller sig fra det, regeringen har fremsat.